

Γιώργος Δουατζής: «Απάνθισμα (1976-2018)»

👤 Λίνα Στεφάνου 📅 Δημοσιεύτηκε 28 Απριλίου 2020

Το τελευταίο βιβλίο του Γιώργου Δουατζή με τίτλο *Απάνθισμα (1976-2018)* θα μπορούσε να εκληφθεί ως ένας διάλογος. Ένας ποιητικός διάλογος του σημερινού, ώριμου πια ποιητή, με τον κατά 42 χρόνια νεότερο εαυτό του, αλλά κι ως ένας διάλογος του ποιητή με τον αναγνώστη.

Με την επιλογή που έχει κάνει τόσο επιτυχημένα ένας άλλος ποιητής, ο Γιώργος Ρούσκας, από ποιήματα που εκδόθηκαν μέσα σε 42 χρόνια, οι στίχοι του Δουατζή, αποσπασμένοι από το σώμα του αρχικού ποιήματος, αναπνέουν εδώ ελεύθεροι και συνομιλούν μεταξύ τους. Στο *Απάνθισμα* συγκεντρώνονται τα καλύτερα μέρη ενός οργανικού συνόλου που απαρτίζει τη σκέψη του ποιητή. Είναι ο τρόπος του μέσα από τη γραφή να προσπαθήσει να αποθησαυρίσει όλα όσα του έμαθε η ζωή, αποδεικνύοντας πως «όσο η σκέψη γίνεται αιχμηρή, τόσο μικραίνει η φυλακή». Ένα σοφό εράνισμα που συντάσσει μια ιστορία, σύμφωνα με μια ιδέα και για το πώς είναι, αλλά κυρίως για το πώς θα έπρεπε να είναι ο κόσμος.

Στο ταξίδι αυτό, η πυξίδα του ποιητή ως σταθερό σημείο προσανατολισμού έχει κυρίως την ποίηση: «τη θρησκεία μου ονόμασαν Ποίηση/ Εκεί δεν έχει θεούς παρά μόνο πίστη». Αλλά και τον Έρωτα: «Κι έρχεται πάντοτε η ώρα που δυο μάτια θα σημάνουν εγερτήριο ξανά».

Η ποίηση του Δουατζή ξεκινάει από το προσωπικό και αναδύεται σαν λουλούδι στη λίμνη του συλλογικού. Με διάθεση άλλοτε φιλοσοφική, άλλοτε ανατρεπτική, ενίοτε αυτοσαρκαστική, μιλάει για όλα τα θέματα που μας απασχολούν στη ζωή. Τη φιλία, την αγάπη, την αλήθεια, το χρήμα, την εξουσία, την προδοσία, τη ματαιοδοξία, τον θάνατο, τον έρωτα, τη μοναξιά, τις προσωπικές αυταπάτες. Καταγράφει με επιμονή τα συμπεράσματά του με τον μόνο τρόπο που ξέρει: «απλώς γράφεις, όπως κάποιος άλλος χορεύει, τραγουδά, εργάζεται, επινοεί, χτίζει, φουρνίζει το ψωμί ή σπέρνει και κάνει πράγματα που δεν μπορείς εσύ».

Στην εκλεκτική αυτή σύνθεση ο Γιώργος Δουατζής δεν εξηγεί πώς να είμαστε ευτυχείς, αλλά πώς να είμαστε άξιοι της ευτυχίας.

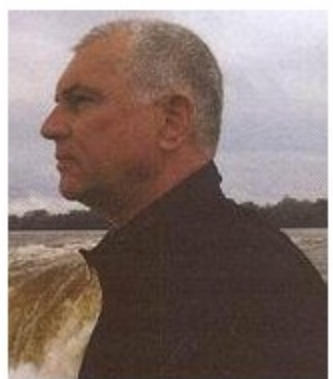
Ο Δουατζής καταπιάνεται με το μέγιστο πρόβλημα του ανθρώπου, που είναι το πώς θα φτάσει σε μια κοινωνία πολιτών που θα απονέμει γενικά το δίκαιο. Στη διαδρομή του αυτή μερικές φορές οργίζεται: «Με πόσα κέρματα μετριέται η ψυχή σου/ η ανάσα σου, η υποτέλεια/ με πόσα, αλήθεια, κέρματα μετριέται;». Άλλες φορές απογοητεύεται: «δεν είδα συμπολεμιστές, παρά κουφάρια/ σε καναπέδες της παραίτησης και της αδιαφορίας». Καταγγέλλει: «Α, οι καλές μανούλες, φόνισσες μάνες/ με πόσα εγκλήματα είναι φορτωμένες/ και νιώθουν ευτυχείς γι' αυτό».

Άλλες φορές, ο στίχος του ακούγεται σαν προτροπή: «όσο μένεις υπήκοος/ δεν γίνεσαι πολίτης». Άλλες φορές, σαν μυστικό που θέλει να μοιραστεί με τον αναγνώστη του: «να ανακαλύψεις την ευτυχία που κρύβεται στα ελάχιστα, τα θεωρούμενα μηδαμινά». Κι άλλες φορές σαν ψίθυρος στον εαυτό του: «Αν είναι να με θυμούνται από έναν τάφο, καλύτερα να γίνω τέφρα σκορπισμένη στους τέσσερις ανέμους». Γίνεται μάρτυρας της προσωπικής του συνείδησης και παρατηρεί τον αιώνα του με εντιμότητα και ειλικρίνεια. Με όπλο του την ποίηση, πασχίζει να ξεπεράσει τα όρια που θέτει η ανθρώπινη φύση, «...αλλά αναπνέω βαθιά/ γιατί πάντα με στήριζαν οι λέξεις».

Στην εκλεκτική αυτή σύνθεση ο Γιώργος Δουατζής δεν εξηγεί πώς να είμαστε ευτυχείς, αλλά πώς να είμαστε άξιοι της ευτυχίας. Και σε τρεις στίχους συνοψίζει όλο το νόημα:

*Να ήξερες με πόσο
λίγη αγάπη
θα άλλαζε ο κόσμος...*

Ένα βιβλίο που διαβάζεται εύκολα. Ο αναγνώστης μπορεί να το ξεκινήσει από την αρχή, από τη μέση ή από το τέλος, ή μπορεί να το διαβάσει χωρίς συνοχή γυρνώντας σελίδες στην τύχη. Οι φράσεις του όμως δημιουργούν τελικά ένα ενιαίο σύνολο, έναν ποιητικό κανόνα ευζωίας.

Γιώργος Δουατζής – Απάνθισμα (1976-2018)

Επιλογή – Πρόλογος: Γιώργος Ρούσκας

Στίξις

144 σελ.

ISBN 978-618-8408-14-2

Τιμή €11,66

Άλλα κείμενα:

- **Ορθή ψήφος**
- **Του Οσίου Αλμοδόβαρ ανήμερα**
- **10 ανεπίδοτες επιστολές**
- **Διήγημα της Άλις Μονρό μεταφέρεται στον κινηματογράφο**
- **M. Ojeda, Σ. Μαυρίδης, Χ. Στεργίου, Α. Πλατόνοφ** ✍️ 28+ νέα θέματα από το Diastixo.gr